בתי המשפט

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו		**פ** [redacted]	
בפני:	**כב' השופט גורפינקל צבי**	**תאריך:**	04/06/2006

<u>בעניין</u>: **מדינת ישראל**

<u>המאשימה</u>

נ ג ד

[redacted]

<u>הנאשם</u>

<u>נוכחים</u>: **ב"כ המאשימה עו"ד בראון**
הנאשם – הובא ע"י הליווי
ב"כ הנאשם עו"ד גבאי – מנדלמן

<u>הכרעת דין</u>

כתב האישום מייחס לנאשם עבירת חבלה בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977.

לאחר שמיעת הראיות, יש מקום לזיכוי הנאשם מחמת הספק.

ואלו העובדות העולות מכתב האישום:

ביום 27.4.02 בשעה 18:00, או בסמוך לכך, הגיע [redacted] (להלן: המתלונן) בלווית חבריו לאצטדיון בסמוך לרחוב הרב מימון בחולון (להלן : האיצטדיון)" לפגישה שתוכננה עם [redacted](להלן: [redacted]), [redacted] (להלן: [redacted], [redacted] (להלן[redacted]) ואחרים.

[redacted] ניגשו למתלונן ולאחר דין ודברים תקף [redacted] את המתלונן על ידי כך שנתן למתלונן מכה באמצעות אגרופו בעינו השמאלית ופצע אותו ולאחר מכן [redacted] דקר את המתלונן ברגלו.

המתלונן החל לברוח מהמקום כשבעקבותיו, הנאשם, [redacted] עם כלבו, [redacted] (להלן: [redacted]).

[redacted] שיסה במתלונן את כלבו. הכלב תפס את המתלונן, נשך אותו ברגלו, [redacted] הפיל את המתלונן על הרצפה, ותקף אותו על ידי כך שבעט באמצעות רגליו בגופו של המתלונן.

בהמשך למתואר לעיל הגיע הנאשם עם [redacted], והנאשם [redacted] דקרו את המתלונן מספר דקירות בעכוזו באמצעות סכינים.

כתוצאה מהדקירות נגרמו למתלונן חתכים עמוקים, שגרמו למתלונן לאיבוד דם. המתלונן הובהל למחלקה לטיפול נמרץ במצב של hyporolemic shock, ושם טופל בין השאר, ע"י תפירה פנימית וחיצונית של החתכים.

<u>התשתית הראייתית</u>

<u>ראיות התביעה</u>

-

עם תחילת פרשת התביעה , הוגש בהסכמה קלסר מוצגים הכולל את כל הראיות הרלבנטיות לכל עדי התביעה, למעט הודעות המתלונן, אשר העיד בעצמו, והיה עד התביעה היחיד שנדרשה עדותו.

הראיה המרכזית היא הודיית הנאשם במשטרה, מתאריך 11.9.03- כשנה וחצי לאחר קרות הארוע.

לאור מרכזיותה של ההודאה, יש חשיבות להביאה להלן:

" אני מספר מרצוני הטוב והחופשי שאני הגעתי לכאן על מנת להודות בדקירה הזאת . זה היה לפני שנה וחצי, הייתי מסוכסך עם [redacted] ואז ביחד עם חברים דקרתי אותו בתחת.

ש: למה החלטת להודות אחרי שנה וחצי?

ת: בגלל שחברה שלי איימה עליי שאם אני לא אספר למשטרה היא תסגיר אותי.

ש: מתי היא איימה עליך?

ת: לפני שבועיים שלושה.

ש: אם היא לא הייתה מאיימת לא היית מסגיר את עצמך?

ת: לא יודע.

ש: איזה סכסוך היה לך עם [redacted]?

ת: שבוע לפני הדקירה הייתי בגינה הציבורית בבת-ים, שם פגשתי אותו , אני לא מכיר אותו ממש, לא הכרתי אותו לפני כן, רק ראיתי אותו ואז בגינה הוא אמר לי משהו לא יפה ומילה אחרי מילה הלכנו מכות.

ש: ואז?

ת: אחרי המכות כל אחד רץ לכיוון שלו ואני החלטתי לנקום בו.

ש: איך הגעת אליו?

ת: אמרו לי שהוא נמצא בגן אנה פרנק עם חברים, הלכתי לשם לבד ופגשתי אותו הוא ראה אותי ורצה לברוח וזהו תפסתי אותו ונתתי לו 2 דקירות בתחת וברחתי מהמקום.

ש: מאיפה הגיעו החברים שלך?

ת: אני לא רוצה לדבר על החברים שלי רק על עצמי

ש: אז למה אמרת שהלכת לשם לבד?

ת: לא אמרתי שהלכתי לשם לבד, הלכתי לשם.

ש: ידעת שאתה הולך לדקור אותו, תכננת את זה?

ת: לא ידעתי בדיוק ,בדיוק מה אני הולך לעשות לו , ידעתי שאני רוצה להחזיר לו על המכות ואז עלה לי לראש שאני יכול לדקור אותו ודקרתי אותו.

ש: מאיפה היתה לך סכין?

ת: אני לא הולך עם סכין בדרך כלל, אבל בגלל שלא ידעתי מה יכול להיות שם ועם איזה חברים הוא נמצא , לקחתי איתי סכין, בהתחלה חשבתי על הגנה עצמית.

ש: איזה סכין זו היתה- תאר לי אותה?

ת: זו סכין קטנה, ידית בצבע שחור וכשלוחצים עליה הסכין קופצת.

ש: מאיפה השגת את הסכין באותו יום, אם אתה לא נוהג להסתובב עם סכין?

ת: יש לי חבר שאוסף אותן אז ביקשתי ממנו.

...

ש: כשנפגשת איתו אמרת לו משהו?

ת: לא. הוא ברח.

ש: רצת אחריו?

ת: כן.

ש: אבל הוא היה עם חברים, לא? רצת אחרי כולם?

ת: חברים שלו פחדנים אז הם עמדו בצד.

ש: והצלחת לתפוס אותו בכל זאת, לבד?

ת: כן.

ש: איפה היו כל האירועים של הדקירה?

ת: לא יודע איזה רחוב, קוראים לגן אנה פרנק, דקרתי אותו בחנייה שם.

ש: היה עוד משהו שייחד את הדקירה הזו מסתם דקירה?

ת: היה שם כלב?

ש: של מי הכלב?

ת: לא היה שם שום כלב.

....

ש: אתה מכיר את [redacted]?

ת: לא.

ש: אז איך זה שבתשאול אמרת לי ש"הם" יושבים בכלא- שניים מהאנשים שאמרתי לך את שמותיהם?

ת: יודע

ש: מאיפה אתה יודע?

ת: סתם שמעתי ברחוב.

ש: תתאר לי איך דקרת אותו?

ת: הוא היה בחצי ישיבה כזה ובאתי כזה מלמטה פעמיים וברחתי.

ש: הוא נפל?

ת: זה היה מהר שלא ראיתי אותו בכלל.

...

ש: מה לבשת, אתה זוכר?

ת: אני זוכר רק שלבשתי ג'ינס לא זוכר איזה חולצה.

..."

<u>עדות המתלונן</u>

עם היכנסו לאולם מסר המתלונן לתובעת כי הנאשם אינו אחד מדוקריו. במהלך עדותו חזר מספר פעמים על העובדה כי חלפו למעלה מארבע שנים מקרות האירוע וכי אינו זוכר את האירוע לפרטיו. המתלונן לא היה בטוח האם דוקריו היו ארבעה או חמישה במספר.

במהלך עדותו, כשניסה לשחזר את שארע, זכר בוודאות את [redacted]. בתחילה טען שאלו היחידים והעלה את הסברה שבאם היה עוד אדם הוא היה גבוה, רזה עם שיער שחור ארוך.

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא מסר את פרטי הדוקרים כבר בחקירה הראשונה במשטרה, המתלונן השיב כי פחד וזאת לאור איומים שקיבל . כשנתבקש לתאר את ההתרחשות אמר כך:

"[redacted] דקר אותי ראשון, ואז ברחתי, רדפו אחרי, [redacted], בן דודו [redacted]י. איני יכול לומר אם שלושתם דקרו אותי , אם [redacted] אמר שרק שלח אלי את הכלב זה ייתכן,לא יכולתי לראות מי דקר אותי, כי הייתי במצב רע. השלושה שהיו במקום הם רק [redacted]י,בן דודו- [redacted]. " (עמ' 22 לפרוטוקול)

בתלונתו המפורטת במשטרה מיום 02.10.02 מסר המתלונן את הדברים הבאים:

מסר כי בעקבות ארועים קודמים קיבל שיחת טלפון שעליו להגיע דחוף לפגישה:

"...אני וחברים שלי , בערך כ- 12 איש, נגשנו לאיצטדיון שאחרי הרחוב הרב מימון, איצטדיון של חולון. אני ראיתי שליד הגשר עומדת קבוצת בחורים. אולי 40 בחורים. ...לכיוון שלנו הלכו 5 אנשים: [redacted] [redacted] ועוד שניים אחד גרוזיני ואחד בוכארי.אני לא הכרתי אותם קודם.[redacted] ופשה נגשו אליי. אני ראיתי [redacted] היה עם כלב בצבע חום עם כתמים לבנים עם חזה לבן.הכלב היה בלי מחסום בפיו ולא קשור , הסתובב ליד [redacted]....כאשר [redacted] ופשה נגשו אלי אז [redacted] ועוד שניים נגשו לחברים שלי ואמרו שהכל בסדר ושלא תהיה שום קטטה, שרק רוצים לדבר איתי. [redacted] התחיל לדבר איתי וטען טענות, מדוע התערבתי בעניין לא שלי...תוך כדי זה פשה קפץ עליי וניסה לתקוף אותי . ובאיזשהו שלב פשה תקף אותי עם אגרוף בפנים ופגע בעין, נדמה לי שבעיין שמאל. אני נפלתי מהמכה ומיד קפצתי על הרגליים ואז ראיתי [redacted] הוציא סכין, סכין קומנדו גדולה, כמו בצבא, עם ידית שחורה ועם הסכין הזו [redacted] דקר אותי בירך פגע בי ברגל תוך כדי קללה. ..אני לא נפלתי מהדקירה בסכין ומיד התחלתי לרוץ כדי

לברוח לכיוון פארק ובתים. כאשר אני רצתי אז ראיתי שפשה רדף אחרי, רץ כמה מטרים ונעצר. [redacted] לא רדף אחרי. רדפו אחרי [redacted] עם הכלב, הכלב, עם כתמים מסוג תוקפים לשמירה, הכלב גדול. כמו כן, רדפו אחרי גרוזיני ובוכארי. אני רצתי ונכנסתי מאחורי בניין ושם הסתתרתי. לשם נכנס גרוזיני, הוא לבש חולצת גולף צבע שחור עם צווארון שמכסה גרון ובלי שרוולים. אני ראיתי שהוא מחזיק בידו סכין קומנדו. הוא הבחין בי וצעק משהו. אני קפצתי דרך החלון וראיתי את [redacted] עם הכלב. גם [redacted] הבחין בי ונתן לכלבו הוראה לתקוף אותי, כיוון אליי. אני התחלתי לברוח וכלב תפס אותי ברגל שמאל (הנ"ל מצביע על צלקת ברגל שמאל) נשך אותי ואז [redacted] הפיל אותי על הרצפה והתחיל לבעוט בי עם הרגליים. בשכיבה אני דחפתי עם הרגליים את הכלב, [redacted] בעט בי עם הרגליים, הוא נתן לי יותר מחמש בעיטות ואז ניגשו בריצה גרוזיני עם סכין- קומנדו בידו ובוכארי אצל בוכארי בידו אני ראיתי סכין- פרפר. הם ניגשו אליי בריצה והתחילו לחתוך אותי עם הסכינים . אני שכבתי, והסתובבתי על הריצפה, ניסיתי לתקוף אותם עם הרגליים והגנתי עם הידיים ולכן כל הדקירות היו בישבן, ביד וברגל. נדמה לי שדקרו אותי 9 או 10 פעמים עם סכינים. משהו אמר : [redacted] מספיק. אני כבר הייתי כמעט בשוק, הייתי בפאניקה ...אז הפסיקו להכות אותי, כולם ברחו."

...

"ש: תן תאור של מעורבים אחרים (למעט [redacted] ,הבהרה שלי –צ.ג.)אלו שתקפו ודקרו אותך?

ת: [redacted]...הוא כבן עד 25 , הוא בלונדיני, הוא בערך בגובה שלי, 175, מבנה גוף בינוי. אצל [redacted] יש קעקוע, בכתף, ציור של כלב וסביבתו שפיצים בצבע ירוק ואדום..פשה כנראה הוא [redacted]...את [redacted] ראיתי אותו יום. אני לא זוכר מה הוא לבש. ועוד היה בחור גרוזיני כבן 20-18, הזה שלבש חולצה עם צווארון עד לגרון ובלי שרוולים. ועוד בחור בוכארי, בן 20-18. את הגרוזיני אני ראיתי באיזה מקום לפני המקרה שקרה, ואת הבוכארי באותו יום ראיתי בפעם הראשונה. את [redacted] אני מכיר בפנים ואת הגרוזיני והבוכארי אני יכול לזהות, את הגרוזיני אני זוכר יותר טוב. את

[redacted] "מטל" אני ראיתי פעמיים, הוא גבוה, רזה , כבן 22-19, את איתן אני ראיתי בפעם הראשונה."

בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן מה הוא חושב שמוצאו של הנאשם ולכך השיב – רוסי.

-

-

-

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

בעדותו בביהמ"ש מסר הנאשם את גירסתו והיא כי הוא הודה הודיית שווא, אודות מעשים שלא ביצע, מתוך רצון וכוונה להיכנס למוסד גמילה ומאחר וחברתו דאז שכנעה אותו לעשות כן. את כל הפרטים שמסר בהודעתו, כך טען, ידע בעקבות שיחות עם אחרים המעורבים בפרשה, שמועות ברחוב ומתוך כלי התקשורת. כשנשאל בחקירתו הנגדית האם ציין במשטרה כי הוא משתמש בסמים השיב בשלילה והסביר זאת כך: " רציתי להיגמל, לא אמרתי למשטרה שאני משתמש כי חשבתי שיגיע המשפט,ואז אומר." (עמ' 26 לפרוטוקול)

לטענת התביעה כי הנאשם נדקר כשבוע לפני הארוע המיוחס לו בכתב האישום ע"י [redacted](המתלונן) וחבורתו וכי זהו המניע לנקמה – דהיינו הדקירה נשוא כתב האישום השיב: "אחרי הארוע של המכות, הייתי בשוק, לא ידעתי מה קורה איתי, לא חשבתי לנקום בו, אחרי שהתאוששתי לא רציתי לנקום בו, לא חשבתי לדקור בשבילי זה כמו רצח, אולי להרביץ מכות. אחרי שדיברתי עם [redacted] הוא אמר שזה נקמה...."(עמ' 27 לפרוטוקול) ובהמשך חזר ואמר: " לא דקרתי את המתלונן, ולא הייתי באירוע, אינני קשור. אני לא עשיתי לו שום נזק למרות שאני חושב שהוא עשה לי נזק. הדקירות נראו לי אז כמו רצח, מקסימום הייתי נותן מכות." (עמ' 28 לפרוטוקול)

כשנתבקש לתאר את מצבו לאחר הדקירות השיב: " כשדקרו אותי נדקרתי פעמיים בגב, וחתך קטן בריאה. הייתי 3 ימים בביה"ח, כשהשתחררתי הלכתי הביתה, לא יכולתי לצחוק ולא לנשום עמוק, כאב לי, אמרו לי לבוא לביה"ח לבדיקה אך לא באתי כי אחרי כמה זמן הכל היה בסדר..." (עמ' 28 לפרוטוקול)

כמו כן, הוגש נ/1- טופס שחרור מאשפוז וסיכום מחלה של הנאשם מיום 26.4.02

<u>בחינת הראיות</u>

בסיכומיה, ב"כ המאשימה סברה כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. לפי התביעה, הנאשם מסר במשטרה גירסה התואמת את שארע במציאות, דרישת ה "דבר מה" לדידה מולאה בכך שההודאה כללה פרטים שיכל לדעת רק אדם שהיה במקום, וכן היא מבקשת לתת משקל ראוי לקיומה של עדות כבושה בעניינו בכך שלראשונה אנו שומעים על מניעיו להודייה השקרית, לדידו, במעמד זה, ובשל אלו מבקשת להרשיעו.

למול זאת, באת כוח הנאשם טענה כי התביעה לא הרימה את הנטל המוטל עליה בפלילים וכי לא קיימת ראיה נוספת הקושרת את הנאשם למיוחס לו למעט הודאתו. הסנגורית סקרה שורה של אי התאמות בין גרסת הנאשם בהודאתו לבין גרסת המתלונן ומה שארע בפועל.

להלן הסקירה:

. . כל שאר המעורבים לא מזכירים את שמו או מעורבותו של נאשם אחר

. . מתוך התמלולים של [redacted] בהאזנת סתר עולה כי [redacted] מזכיר כי ישנם רק עוד שני שותפים נוספים. באת כוח הנאשם מבקשת להסיק כי השניים הנוספים הם אותם אנשים שהורשעו זה מכבר וכי אין עוד אדם נוסף.

. . בהודאתו במשטרה מסר הנאשם כי האירוע ארע בסמוך לגן אנה פרנק וכי הוא דקרו בחנייה. הסנגורית מפנה כי הארוע לא התרחש ברח' אנה פרנק וכי הנאשם בביהמ"ש ציין כי הוא המציא את הפרט הזה והסיבה שבחר לומר שם רח' זה היא כי זהו רח' מרכזי בחולון.

. . בהודאתו במשטרה מסר הנאשם כי הוא דקר את המתלונן בשעה שזה האחרון היה בחצי ישיבה. "הוא היה בחצי ישיבה כזה ובאתי כזה מלמטה פעמיים וברחתי." הסנגורית מפנה לכך כי לפי גירסת המתלונן, בשלב השני, בו החל לרוץ תקף אותו הכלב והפילו לרצפה והוא שוכב ומנסה לדחוף את הכלב מעליו באמצעות רגליו. מכאן

שכל תאור הדקירה כפי שמסר הנאשם במשטרה אינו מתאפשר, כי המתלונן כבר היה שרוי על הרצפה בשלב זה.

. . הנאשם תאר בהודאתו כי דקר באמצעות סכין קטנה שחורה "זו סכין קטנה, ידית בצבע שחור ושלוחצים עליה הסכין קופצת." למול זאת המתלונן מסר כי דקרוהו באמצעות סכין גדולה ולא קטנה, שני התאורים לגבי סכינים העולים מהודעותיו הן סכיני קומנדו וסכין פרפר, לא הוזכרה כלל סכין קטנה.

. . כשנשאל הנאשם מה לבש ביום הדקירה השיב: " אני זוכר רק שלבשתי ג'ינס ולא זוכר איזו חולצה" – [redacted] תאר את האדם האחר הנוסף כמי שלבש מכנס ¾ ולא ג'ינס. " נמוך, גובה 160-165, מבנה גוף בריא (מלא) היה לבוש במכנס שלוש-רבע בצבע כחול כהה וחולצת גולף בצבע שחור, שער שחור מקדימה כמעט עד הגבות. הוא היה בנעליים שפיציות בצבע שחור. אני נפגשתי איתו אחרי זה פעמיים והוא הזמין אותי לבוא לדיסקוטק שנמצא בחוף בת-ים מול האמפיתאטרון, אני יודע שהוא עבד בימים חמישי שיש ושבת. הוא בן 20-21. "

. . העובדה שהמתלונן בעצמו בביהמ"ש לא זיהה את הנאשם

. . לפי ההגנה, הנאשם פיזית לא מסוגל היה לבצע את הריצה והדקירה, שכן הוא שוחרר, לאחר שלושה ימי אשפוז בעקבות 3 דקירות כשאחת מהן היא בריאה, ב 26.4.02 ואירוע הדקירה המיוחס לו בכתב האישום ארע ב27.4.02, דהיינו- יום למחרת השחרור כשההמלצה בשעת השחרור ע"י הרופאים היתה לנוח בבית שבוע .

. . [redacted] תאר את הדוקר הנוסף, לא את [redacted], כאדם שעבד בדיסקוטק למול זאת הנאשם מסר כי מעולם לא עבד בדיסקוטק.

. . המתלונן תאר את הדוקר הנוסף כאדם רזה עם שיער שחור, בעוד שהנאשם מלא עם קרחת . כמו כן, המתלונן הזכיר בתאורו גרוזיני ובוכארי אך בביהמ"ש מסר כי לדעתו הנאשם הוא רוסי.

. . הנאשם התוודה על המעשים שנה וחצי לאחר קרות האירוע, לאחר שחרושת השמועות כבר הגיעה לשיאה, המקרה הופיע בתקשורת ולכן הנאשם הכיר את הפרטים.

. . למרות שנרשם במזכר כי הנאשם טען שהכלב נחתך בשעת הארוע אין שום אינדיקציה אוביקטיבית לאישוש טענה זו ולכן זהו פרט נוסף שאינו עולה מהראיות בתיק.

דיון

השאלה העומדת להכרעה היא האם הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את אשר הודה בו.

לאחר עיון בראיות, עולה כי אכן היה אדם נוסף מעבר לאותם ארבעה שנעצרו בפרשה. אומנם אין אזכור מפורש של שם אך קיימות אינדיקציות בעדות המתלונן כי היה מעורב נוסף.

האם ניתן לקבוע מעל לכל ספק כי הנאשם לפנינו הוא אותו אדם?

התשובה לכך היא שלילית. נכון אומנם כי הנאשם הודה במשטרה באחריותו לדקירה, אולם בשל רמת ההוכחה לה נדרשת התביעה, לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק כי הנאשם שלפנינו ביצע את המיוחס לו. הספק הגדול ביותר עולה בעקבות העובדה כי הוא שוחרר יום לפני האירוע לאחר שהוא אושפז למשך שלושה ימים בעקבות שלוש דקירות כשאחת מהן אף חדרה עד לריאה. אומנם לא מצויין בטופס השחרור כי הנאשם סבל מכאבים או מקשיי נשימה בשעת השחרור, אך זאת עולה קל וחומר מסיבת האשפוז וכן מהעובדה שהוא שוחרר עם המלצה של מנוחה לשבוע ימים בביתו. הסבירות שאדם עם פציעה כזו יוכל לרוץ אחרי אדם אחר יום לאחר השחרור מאשפוז ולדקור – פעולות הקשורות בהנפת ידיים ונשימה מאומצת אינן סבירות. באת כח המאשימה טוענת כי הדבר אפשרי, נכון הוא כי הדבר ייתכן אך אינו עולה על כל ספק סביר. נהפוך הוא, יותר סביר כי אדם הסובל מכאבים לא יבצע פעולות מסוג זה.

לזאת מצטרפים אי הדיוקים והסתירות עליהם הצביעה הסנגורית בסיכומיה מתוך ההודאה אותה מסר הנאשם.

לטענה כי הנאשם ידע פרטים מוכמנים, לא מצאתי כי בהודאתו היו פרטים אותם לא ניתן היה ללמוד משיחה עם חברי החבורות או מהתקשורת, במיוחד לאחר שחלפה שנה וחצי וכבר בוצעו מעצרים .

כמו כן, טענה התובעת כי הנאשם לא ספק ראיות כי גם באותה תקופה היה קרח ומלא כדוגמת תצלום, לכך השיבה הסנגורית ובצדק כי נטל ההוכחה הוא על כתפי התביעה ולא על כתפי ההגנה.

אכן, ההסבר שספק הנאשם בדבר כבישת עדותו – בכך שלא היתה לו הזדמנות לספר למשטרה כי הודה הודיית שקר בעקבות רצונו להיגמל וכי הוא חף מפשע אינו מספק. אך עם זאת , בשעה שלא נמצאה ראיה אובייקטיבית חיצונית להודייתו הקושרת אותו לאירוע לא יהיה זה בטוח לסמוך על הודייתו בלבד, שלא נמצאה לה תמיכה חיצונית בראיות, ולקבוע רק על סמך הודיה זו כי אכן הנאשם ביצע את המיוחס לו, כאשר קיימות תמיהות בראיות הסותרות את ההודאה.

משכך, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום ח' בסיון, תשס"ו (4 **ביולי** 2006) **במעמד הצדדים.**

גורפינקל צבי, שופט